

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2018-19

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2018-19

5.-8. osztály

2.forduló

Frank Schwieger: Zeus és bandája: görög mitológia újratöltve
(részletek)

Apollón / Artemisz

illusztrálta: Ramona Wultschener

Az antik görög mitológia legizgalmasabb mondái zsír új csomagolásban.

Mítoszok első kézből - isteni...

← **APOLLÓN**

← **ARTEMISZ**

1) Milyen rokonsági kapcsolatban van a két isten Artemisz és Apollón?

.....

2) Mire volt képes Apollón csak néhány nappal a születése után?

.....

.....

3) Mit tett Erósz, a szerelemisten, amikor Apollón megsértette?

.....

.....

.....

4) Milyen „hatása” volt Erósz ólomból készült nyilának?

.....

5) Ki Péneiosz?

.....

.....

.....

6) Hogyan járt túl Daphné apja a szerelmes Apollón eszén?

.....

.....

.....

7) Miért a babérág Apollón egyik jelképe?

.....

.....

8) Milyen dolgokat szeret csinálni Artemisz a leges-legjobban?

.....

.....

.....

9) Mit tett Aktaión az erdőben aznap?

.....

.....

10) Mit tettek a nimfák, amikor Aktaión megpillantotta őket?

.....

.....

.....

.....

11) Hogyan nevezik a két görög istent a rómaiak?

.....

Következő (3.) feladatlap: 2018. november 19-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

APOLLÓN

ARTEMISZ

EZ VAGYOK ÉN

← APOLLÓN

- ☐ halandó
☒ hálhatatlan☆

A rómaiak
lespórolták az n-t,
és úgy hívnak:
Apollo

A CSALÁDOM

Apám **ZEUSZ**, az istenek királya, anyám pedig **LÉTÓ**, aki egy igazi **titán** és titánisz gyermeke. Apámnak rajta kívül még számos szeretője volt, így aztán jó sok **féltestvérem** van. Az **ÉDESTESTVÉREM** **Artemisz**, a **vadászat** istennője. Egészen pontosan az **ikertestvérem**, és bár erről eltérőek a vélemények, de szerintem én születtem néhány perccel **előbb**!

A HAZÁM

Déloszon születtem, ami egy **kis sziget** az Égei-tengeren. Létó, az anyám oda menekült, amikor Zeusz felesége, Héra, **FÉLTÉKENYSÉGBŐL** megtiltotta neki, hogy akár a **szárazföldön**, akár egy szigeten,

igazából bárhol a **nap alatt** szüljön. Anyám végül Déloszra menekült, ami akkoriban még úszó sziget volt, és végül ott adott életet nekem és az ikertestvéremnek. Zeusz öccse, **POSZEIDÓN** később rögzítette a szigetet.

AMIHEZ A LEGJOBBAN ÉRTEK

Tulajdonképpen **MINDENHEZ** értek. Remekül tudok például az **íjjal löni**, **minden lövésem** célba talál! Igaz, a nyilaim időnként pestist és dögvészt hoznak a vidékre. Van azonban gyöngéd oldalam is: **verseket** írok, a legkiválóbbakat, és istenien **zenélek**, legszívesebben lírán. Aztán én vagyok a **gyógyítás istene** is. Jól ismerem a gyógynövényeket és balzsamokat, amelyekkel az összes létező betegség elűzhető. És ura vagyok a **jóslásnak**: enyém a delphoi szentély, ahol papnőm, **Püthia** okos jóslatokkal segíti mindazokat, akik tanácsért fordulnak hozzá.

AMIT KI NEM ÁLLHATOK

Ha **elutasítanak**, **cserben hagynak**, vagy ha valakinek **nem esik le**, mennyire **szuper** vagyok.

EZ VAGYOK ÉN

ARTEMISZ

A rómaiak
így hívnak:
Diana

- ☐ halandó
☒ halhatatlan

A CSALÁDOM

Apám Zeusz, anyám pedig Létó, egy titán és egy titanisz gyermeke. És persze van egy ikertestvérem, a „hajdeszép” Apollón. Ő egyébként **valamivel** fiatalabb nálam, még ha minden adandó alkalommal az ellenkezőjét állítja is: anyánk, Létó engem néhány pillanattal **előbb** hozott a világra, és Apollón világrajövetelekor már én segítettem anyámnak a szülésnél. Ezért tisztelnék az asszonyok a születés istennőjeként is.

Hazugság

A HAZÁM

Délosz egy aprócska sziget a nagy Égei-tenger közepén. Természetesen **pálotám** is van az Olümposzon, de csak ritkán vagyok ott. Legszívesebben a nimfáimmal barangolok az erdőben.

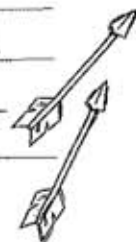

Az **állatok** közelében, távol az emberektől és a többi istentől érzem magam a legjobban.

AMIHEZ A LEGJOBBAN ÉRTEK

A **nyílazás**. Hiszen a vadászat istennője vagyok. Ha lövésről van szó, senki nem tesz túl rajtam, még az ikertestvérem sem. Sokan azt hiszik, **hideg** vagyok, mint a jég, keményszívű és kegyetlen. Erre csak azt mondhatom: **igazuk van!** Jobb is, ha **nem** kötözködtek velem!

AMIT KI NEM ÁLLHATOK

Ha megsértenelek vagy megbántanak. És a férfiakat, teljesen mindegy, hogy istenek vagy földi halandók. A **legrosszabb** viszont a kettő együtt: ha megbánt egy férfi. Olyankor az illető **IGEN** hamar azt kívánja, bár meg se született volna. Nem menekül a **hosszúms** elől, az pedig **nem ismer irgalmat!**

Huh!

A történetem

Sokáig tűnődtem, hogy elmeséljem-e neked ezt. Olyan sztori ez, amiből, hogy is mondjam csak, aligha jövök ki jól. Pedig mennyi nagy cselekedetemről mesélhetnék! Egy embergyerek jó ha egyévesen járni kezd, én meg alig néhány nappal a születésem után kemény harcban legyűrtem Püthónt, az irtózatossárga sárkányt, majd végül megöltem a nyilammal.

De hát ez uncsi: egy szörnyeteget legyőző istenben nincs semmi különös. Egészen gyakori az ilyesmi. Bezzeg egy reménytelenül szerelmes isten, aki hagyja magát átvágni, na, az már döfi! Mert hát nekünk, isteneknek is megvannak a magunk gyengéi, éppúgy, mint az embereknek.

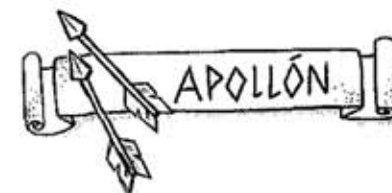
Gyönyörű szép nyári nap volt. Gyanútlanul sétálgattam hegyenvölgyön, amikor megpillantottam Erószot, a szemtelen szerelemistent, amint egy kidőlt fatörzsön ül, és íját igyekszik kifeszíteni.

– Hé! – kiáltottam. – A fegyver igazi férfiaknak való, nem kislányoknak. Csak nehogy megsebezsd magad a helyes kis játékszereddel!

Erósz szúrós pillantást vetett rám. Nagyon nem bírta, ha a korával élcélődnek. – Ne aggódj, mindjárt meglátod, milyen jól tudok bánni az íjjal!

A következő pillanatban kitárta édes kis szárnyacskáját, és a magasba emelkedett, aztán hirtelen furcsa fájdalom nyilallt a jobb vállamba. Mire kapcsoltam, hogy ez a kölyök trafált el az aranynyilával, már túl késő volt. A szerelem láthatatlan nyila átkozottul veszélyes.

Most biztos azt gondolod, hogy én tehetek róla. Nem szabad csúfolkodni, kisebbekkel és kisebb istenekkel pláne nem. Hát igazad

van. Egészen elbízta magam, miután legyőztem Püthónt. Keserűen meg is bántam. És soha többé nem teszem, becsszó!

Ha valaha egyszer csípést érzel a válladban, és nem tudod, mitől, jobb, ha ki se lépsz a házból. Ki tudja, kivel találkozol elsőként szembe? Talán a szomszéd fiúval vagy lánnyal. Ránézel, és elvesztél, összevissza beszélsz, és marhaságokat csinálsz. Pont, mint én. Majd mindjárt meglátod.

Erósz időközben kilőtt egy második nyilat is, egy csodaszép, Daphné nevű lányra. Ám ez a nyíl ólomból készült, és épp ellenkező a hatása: akit ilyennel találnak el, hallani sem akar a szerelemről.

A fájdalom a vállamban hamar alábbhagyott. Megfeledeztem róla, és kóboroltam tovább a földeken és erdőkön át, új kalandot keresve. Ekkor láttam meg Daphnét, aki épp virágot szedett a réten. Annyira gyönyörű volt, hogy először azt hittem, káprázik a szemem! Azonnal beleestem: lángolt a fülem, csak úgy vágatott a pulzusom, remegett a kezem. Azt persze nem sejthettem, hogy mindezt a gonosz nyíl okozza. Nem volt választásom, nekiiramodtam. Meg akartam érinteni, a karomban tartani, megcsókolni.

Rohanni kezdtem, akár a vadászkutya, amelyik szagot fogott. Már messziről odakiáltottam neki:

– Hé, kislány! Tetszel nekem, nagyon szép vagy!

Megfordult, és nagy szemekkel rám meredt. Alighanem hibbantnak nézett, de én vágattam tovább.

– Isten vagyok! – kiáltottam hangosan. – Személyesen Apollón. Talán nem nézek ki istenien? Lelehetem neked a nyilammal a legédesebb cseresznyét a fáról. Vagy írhatok neked egy oltári nyálas szerelmes verset. Vagy eltrillázhatok neked egy mennyei dalt, hogy úgy olvadozz, akár a hó tavasszal.

– Kopj le! Hagyj békén!

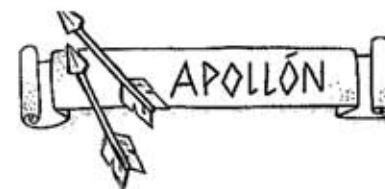
Virágait eldobva futásnak eredt.

Mégis, mit képzelsz ez magáról?, gondoltam. Hiszen mondtam neki, hogy ki vagyok! Ő meg egyszerűen elszalad. Ez halálos sértés. Ma már tudom, hogy nem tehetett róla. A nyíl volt a hibás. De akkor marhára begurultam. Úgyhogy utánaeredtem. Elég gyorsan futott, de én még gyorsabban. Már-már utolértem, szinte hallottam, ahogy kapkodja a levegőt. Egy hajszál választott el attól, hogy megmarkoljam a haját, amikor felkiáltott:

– Papa, hol vagy? Üldözz valami undorító alak. Azt mondja, ő Apollón. Egy szavát sem hiszem, ezt bárki mondhatja. Mindjárt utolér, nagyon gyors, még íj és nyíl is van nála. Papa, segíts már!

Lassítottam. Minek nevezett? Undorító alaknak? Majdnem hasra estem. Aztán megláttam, hogy egy folyó felé tart. Most megvagy!, gondoltam. Ám hirtelen Péneiosz emelkedett ki a vízből. Őt persze nem ismered. Mindenesetre nálunk minden folyónak és patakcskának saját istene van, akik természetesen csuromvizesek, hiszen többnyire a víz alatt élnek. És hosszú hajuk van, meg szakálluk. Péneiosz tehát a Péneiosz folyó istene. Kiemelkedett a vízből, és a partra pattant a lánya elé.

Daphné örömeiben még egyszer segítségért fohászkodott hozzá, az apja viszont azonnal felismert, és felmérte, hogy ki a nyerő. Szerencsétlen rögvést maga alá csöpögött. Mégiscsak az Olümposz egyik leghatalmasabb istene vagyok, ez a Péneiosz meg csak valami folyóisten, akit ha akarok, lazán kiütök. De hülyének nem hülye, azt meg kell hagyni. Seperc alatt átlátta a helyzetet. Dühösen rám nézett, megcsókolta a lányát – és visszavetette magát a folyóba. Hát ez meg mi volt? De már láttam is, mit művelt: hogy megvédje tőlem a lányát, fává változtatta. Az istenek képesek ilyesmire, még a folyóistenek is. Daphné hirtelen gyökeret eresztett, és én is majdnem

a csodálkozástól. A karját kinyújtotta, és az egyre csak nőtt, aztán ágak sarjadtak belőle, aztán levelek. A teste köré kéreg rakódott. És a következő pillanatban a szép csajból, akibe belezúgtam, nem maradt semmi.

Nem hittem a szememnek, teljesen elképedtem. Még most is elbőgöm magam, ha erre gondolok. Hiszen annyira szerelmes voltam! Először megpróbáltam visszaváltoztatni, de nem működött (sok mindenre képes vagyok ugyan, de mindenre azért nem). Aztán átöleltem a fatörzset, ezerszer megcsókoltam, de egyszer csak eluntam. Csókoltál te már fatörzset? Hát meg kell mondjam, valahogyan nem az igazi.

Végül letörtem néhány ágat. Azóta mindig magamnál hordom őket. Péneiosz, az öreg ravaszdi ugyanis babérfává változtatta a lányát.

El tudod képzelni, milyen keserű emlék nekem az a nap? Először eltalál egy kissrác a nyilával, aztán versenyfutásban majdnem legyőz egy lány, végezetül pedig egy harmadosztályú folyóisten lealáz egy ilyen olcsó trükkel, mint az átváltoztatás. Hát nem égő? Látod, olykor még mi, istenek is vereséget szenvedünk.

A történetem

Születésünk után pár nappal én és a kisöcsém, Apollón, elhagytuk Délosz szigetét. Ő kalandot keresett, valami szörnyűséges sárkányról hadovált, amit le akart teríteni, és azzal el is tűnt. Én jól megnéztem magamnak a világot, és hamarosan rájöttem, hogy a városok és házak, de még az olümposzi aranypalotám sem nekem való, amit apám, Zeusz külön nekem építtetett. Ahogyan nimfa barátnőimet, engem is a természetbe húzott a szívem, főleg az erdőbe. Fák alatt vonulni a szolgálólányaimmal, vadászni, szabadnak lenni, távol az emberek háborúitól és az istenek civakodásaitól – lehet-e ennél jobb? Szerintem nem.

Szóval volt ez az eset Aktaiónnal. Állati sztori, majd meglátod. De hogy miért kellett a kutyáit is magával hoznia, ráadásul olyan sokat? Ekkor határoztam el, hogy soha nem megyek férjhez. A szabadságom mindennél többet ér. Hiszen ott vannak a barátnőim. És az erdő összes állata. Elég az nekem.

Aktaión is szeretett vadászni. Egyik nap ugyanazt az erdőt szemelte ki magának, amit én meg a nimfáim. Miközben a barátai és a kutyái kíséretében barangolt az erdőben, és nyulakat meg vad-disznókat ejtett, mi a lányokkal lepihentünk egy hűvös tó partján. Csodálatos nyári nap volt, boldogan fürdőztünk, utána pedig leheveredtünk a tisztás meleg fűvére megszáradni. Természetesen pucéran. Mi, istenek alapból naturisták vagyunk, mindig meztelenül fürdünk és napozunk.

Később tudtam meg, hogy Aktaión egyszerűen eltévedt. Mindenestre a barátaival szintén pihenőt tartottak, Aktaión még kicsit bámészkodni akart az erdőben, és egyszer csak ott termett

a tisztásunkon. Majd kiugrott a szeme a helyéről, úgy bámult minket szájtátva. Mondani akart valamit, de nem találhatta a szavakat. Egészen sokáig tartott, mire felfogta, ki áll előtte. Ruháim, aranyíjam és tegezem az ezüstnyilakkal mögöttem hevert, mellettem sorban a barátnőim, az erdei nimfák. Előttünk meg ott állt Aktaión, aki álmélkodva dörzsölte a szemét.

A nimfák visítozni kezdtek, felugrottak, izgatottan rohagáltak fel-alá, összekapkodták a ruhájukat, és menedéket keresve eltűntek a bokrok és fák mögött.

Éreztem, hogy arcomba szökik a vér. Még soha senki nem látott anyaszült meztelen, leszámítva persze az anyámat, aki szült, meg a kisöcsémet, de halandó soha, férfi meg pláne nem.

– A leplemet! – dühöngtem. – Adjátok ide a leplemet!

Egyik nimfám odanyújtotta, gyorsan eltakartam magam.

– Te... – dadogta Aktaión. – Te talán istennő vagy?

– Persze hogy istennő vagyok! A vak is láthatja, nem? Artemisz vagyok, az erdők istennője.

Aktaión vígyorgott. Talán zavarában tette, mégis az az érzésem támadt, hogy kinevet.

– Nagyon szép vagy – mormogta.

Ez azért mégiscsak sok! Mit képzelsz ez a halandó, hogy ítélkezni mer felettem? És még vigyorg is hozzá! Na, várj csak, barátocskám!, gondoltam magamban. Leolvad még az a vigyor a képedről! Biztos legszívesebben világgá kürtölné, hogy látta Artemiszt pucéran napozni. Ez nem történhet meg! Nem hagyhatja el többé az erdőt. És nem beszélhet többé.

Dühösen néztem Aktaiónra, és felemeltem a kezem. Ekkor lehullt rólam a lepel. Zavarodottan pillantott rám.

– Lelepleződte...

De befejezni már nem tudta, addigra lelocsoltam a tó vizével. A fejéből azonnal agancs nőtt ki, a nyaka és a két füle hosszan megnyúlt, a karja és a lába is egyre hosszabb lett, egész testét barna szőr borította. Szarvassá változtattam. Igazán daliás állatot varázsoltam belőle, így már tényleg nem hagyhatta el az erdőt. Beszélni pedig végképp nem tudott. Elégedetten tekertem újra magam köré a leplet.

A szarvas, ahogy meglátta a tükörképét a tóban, elnyargalt a tisztásról, be az erdőbe. Pontosan oda, ahol még Aktaiónként a kutyáit hagyta. Micsoda tökfej! Szarvashiba! Őrjöngő csaholást hallottam, sejtettem, mi fog történni, gyorsan magamra kaptam a tunikámat, megragadtam a tegezt és az íjat, majd futásnak eredtem ugyanabba az irányba. Valóban nem volt szép látvány. Elkergettem a kutyákat, de rajta már nem lehetett segíteni. Holtan feküdt, tele vérző sebbel. A vadász, akiből űzött vad lett. A vérebek még sokáig rohangáltak vonítva az erdőben, hasztalan keresték a gazdájukat. Szerencsére nem sejtették, hogy ők ölték meg.

Visszamentem a nimfáimhoz. Valójában nem akartam végezni vele, elég lett volna büntetésnek, ha élete végéig szarvasként bög az erdőben. Hiszen isteni becsületesemet sértette meg azzal, hogy vi-gyorgott, amikor meglátott meztelenül. Ilyet egyetlen férfi sem tehet, akár halhatatlan, akár halandó!

Elmeséltem a lányoknak, milyen gyászos véget ért Aktaión. Szerintük nem az én hibám volt, nem kellett volna visszaszaladnia a kutyáihoz. Szerintem sem, de a férfiak néha akkora balfékek tudnak lenni! Na mindegy, Aktaión halála legalább minden férfi számára elrettentő példa: azóta senki nem jött hozzám túl közel, mindenki kellő tisztelettel bánik velem. És ez így van jól.

Egyébként még mindig szeretek elhagyatott tavakban megmártózni. Figyelj hát, ha esetleg egy meleg nyári napon az erdőben

sétálgatsz, és fürdőző lányokat pillantasz meg! Nem teljesen kizárt, hogy mi leszünk azok, a nimfáim és én. Nézz inkább más irányba, sőt legjobb, ha azonnal sarkon fordulsz – hacsak nem akarod életed hátralévő részét szarvasként, vaddisznóként vagy borzként leélni!